

Arrest

nr. 136 352 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 15quater en 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat H. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 februari 2014, als echtgenoot van een Congolese vrouw die verblijfsgerechtigd is in België, een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in België op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 mei 2014 de beslissingen tot onontvankelijkheid van een aanvraag

voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 23 mei 2014 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 28.02.2014 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [P.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Na onderzoek door de politie blijkt dat het paspoort van betrokkene vals is. Dit werd schriftelijk doorgegeven aan de gemeente Dilbeek door de politie op 10.04.2014.

Artikel 11 §1, eerste lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

4° : de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt heeft(...) valse of vervalste documenten gebruikt (...). Dit is hier het geval.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: [M.]

Voornaam: [P.]

[...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

Het paspoort van betrokkene werd vals bevonden. Zodoende beschikt hij niet over een geldig paspoort, zoals vereist in artikel 2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

2.2. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Verzoeker geeft pas in de tekst van het verzoekschrift aan ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden. Dit blijkt geenszins uit het opschrift van het verzoekschrift. Gelet op de bovenvermelde wetsbepaling dient huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Gelet op het gestelde in punt 2.2. ligt thans enkel een beroep tot nietigverklaring voor en is er geen reden om hierover uitspraak te doen.

3.2. Verweerder werpt verder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat in zijn situatie toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Hij voert zo de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en betoogt dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het '*principe volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen door kennis te nemen van alle elementen van deze rechtszaak*' en van '*het principe van een goede administratie*'. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een duidelijke beoordelingsfout en van een "*onvolledigheid van de oorzaken en motieven*".

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Verzoeker neemt een eerste middel gebaseerd op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder andere de artikelen 2 en 3, betreffende het miskennen in zijn geval van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker neemt er nota van dat artikel 10 § 1e aanduidt dat : "Onder voorbehoud van de beschikkingen van de artikelen 9 en 12, hebben het volle recht meer dan drie maanden in het Koninkrijk te verblijven :

4e de volgende familieleden van een vreemdeling aanvaard of toegelaten voor onbeperkte tijd in het Koninkrijk te verblijven of toegelaten er zich te vestigen.

-Zijn echtgenote van vreemde afkomst of de vreemdeling met wie hij door een geregistreerde gemeenschap verbonden is beschouwd als equivalent met een huwelijk in België, die met hem komt leven, op voorwaarde dat de twee betrokken personen meer dan één en twintig jaar oud zijn. Deze minimum leeftijd wordt echter tot achttien jaar teruggebracht wanneer de huwelijksband of de geregistreerde gemeenschapsband, volgens het geval, bestond voor de aankomst van de vervoegde vreemdeling in het Koninkrijk.

-hun kinderen die met hen komen leven voor de ouderdom van achttien jaar bereikt te hebben en ongehuwd zijn;"

Dat verzoeker vermeldt dat zijn paspoort hem door de Congolese diensten overhandigd werd en dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de authenticiteit van dit document.

Dat hij ten opzichte van voornoemde beschikking van rechtswege in het Koninkrijk toegelaten is in zijn hoedanigheid van echtgenoot van Mevrouw [B.N.] met wie hij een dochter gehad heeft.

Hij neemt er nota van dat enkel de Congolese autoriteiten een klacht over de valsheid van zijn paspoort kunnen overeenkomen en dat hij de motivatie vande beslissing hierover betwist.

Hij neemt er eveneens nota van dat er voor het ogenblik geen enkele instructie of onderzoek is om zich uit te spreken over de valsheid van dit paspoort.

Het gaat hier enkel om een voorwendsel van tegenpartij om hem zijn vestiging te weigeren op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Het betreft een document dat wel degelijk zijn Congolese identiteit bewijst en dat in het kader van deze procedure voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou moeten aanvaard worden.

Dat er bijgevolg schending is van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die de miskennis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet inhoudt.

B. Betreffende het middel van de schending van artikel 8 van het Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden:

[...]

Uit de overvloedige jurisprudentie van het EVRM, kunnen wij het volgende aanhalen :

Wanneer een risico tot schending van het recht tot respect van het privé en/of familielevens aangehaald wordt, onderzoekt de Raad eerst of er een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er schade berokkend wordt door de omstreden akte. Wat de appreciatie van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familielevens bestaat, moet de Raad eerst de plaats nemen van het ogenblik waarop de omstreden akte genomen werd (cf. Cour EDH 13 février 2001 Ezzoudni/France, § 25; Cour ECH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

Het begrip 'privélevens' wordt niet bepaald door artikel 8 van het EVRM. Het Hof VRM legt er de nadruk op dat het 'privélevens' een brede term is en dat het niet mogelijk is noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietzi/Allemagne, § 29).

Men dient er hier aan te herinneren dat de voorwaarden van de toepasbaarheid van artikel 8 door de Raad die voortvloeit uit het arrest van de RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN n° 5 204 van 17 februari 2011 in de zaak X/AG;

“Wat het bestaan van een familielevens betreft, dient men vooreerst na te gaan of er kwestie is van een familie. Vervolgens moet blijken, uit de feiten, dat de persoonlijke band onder de familieleden van deze familie voldoende nauw is (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K et T/Finlande, § 150).

Vervolgens moet de Raad onderzoeken of er inmenging is in het familie- en/of privélevens. In dit opzicht dient men na te gaan of de vreemdeling voor de eerste maal de toelating gevraagd heeft of indien het gaat om een beschikking die een einde stelt aan een verworven verblijf.

Indien het om een eerste toelating gaat, beschouwt het VRM Hof dat er geen inmenging is en wordt er niet overgegaan tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM;

In dit geval beschouwt het Hof van VRM niettegenstaande dat men dient te onderzoeken of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privé- en/of familielevens te behouden of uit te breiden (Cour EDH 28 novembre 1998, Ahmut / Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38);

Dit wordt gedaan door het afwegen van de aanwezige belangen. Indien door dit afwegen van de belangen dat de Staat gehouden is aan een dergelijke positieve verplichting, is er schending van artikel 8 van het EVRM (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

Indien het een beslissing betreft die aan een verworven verblijf een einde stelt, neemt het Hof van VRM aan dat er inmenging is en dient men de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM in overweging te nemen. Het recht op respect van het privé- en familielevens gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM is niet absoluut. Hij kan er inderdaad door de Staten van beperkt worden binnen de limieten vermeld in hoger vermelde paragraaf. Bijgevolg is de inmenging van de openbare autoriteiten toegelaten voor zover zij door de wet voorzien is, dat zij door één of meerdere wettelijke doeleinden in de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM ingegeven is en dat zij noodzakelijk zou zijn in een democratische maatschappij om ze te bereiken. In dit laatste perspectief, dient de autoriteit aan te tonen dat zich zorgen gemaakt heeft om een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van het nadeel tot stand te brengen.

Inzake immigratie heeft het Hof van VRM, in beide hoger vermelde hypothesen er bij verschillende gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgde voor een vreemdeling het grondgebied van een Staat te betreden of er te verblijven waarvan hij geen onderdaan is (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23. Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). Het artikel 8 van het EVRM mag zich niet verder interpreteren voor een Staat, de algemene verplichting te hebben de keuze van de vreemdelingen te respecteren van hun land van gemeenschappelijk verblijf en de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te laten. (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer / Pays-Bas, § 39). Krachtens een principe van goed gevestigd internationaal recht, behoort het inderdaad tot de Staat de openbare orde te verzekeren, in het bijzonder in de uitoefening van haar recht de toegang en het

verblijf van de niet nationale personen te controleren (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Milunga / Belgique, § 81; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqin / Belgique, § 43; Cour EDH 28 mai 1985? Abdulaziz, Cabalao et Balkandali / Royaume Uni, § 67).

De Staat is bijgevolg gemachtigd de voorwaarden te dien einde te bepalen.

Rekening houdend met het feit dat de eisen van artikel 8 van het EVRM, evenals de andere beschikkingen van het Verdrag, behoren tot de waarborg en niet enkel tot de eenvoudige goede wil of de praktische schikkingen (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83) enerzijds en omwille van het feit dat dit artikel de overhand heeft op de beschikkingen van de we van 15 december 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), dat het anderzijds aan de overheid toekomt, alvorens haar beslissing te nemen, over te gaan tot een zo streng mogelijk onderzoek van de rechtsvordering, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.3.2.2.4. Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, behoort het haar in de eerste plaats toe vast te stellen, op voldoende duidelijke wijze, het bestaan van het privé- en familieleven dat zij aanhaalt, alsook de manier waarop de omstreden beslissing er schade toebrengt”

Dit houdt in dat de inmenging zou gebaseerd zijn op een sociaal zeer dringende noodzaak en eveneens evenredig zou zijn met de gezochte wettelijke doeleinden, behoort het de overheid toe aan te tonen dat zij zich zorg maakte over het behouden van een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schade aan de rechten van verzoeker;

Dat in dit opzicht men vooreerst dient het bestaan van een familieleven te vast te stellen.

Tijdens de aanvraag tot verblijf van verzoeker, maakt verzoeker gewag van zijn familiale band met Mevrouw [B. N.], die zijn echtgenote is alsook van [M.-M. V.], kind uit hun verbintenis geboren, beiden gemachtigd om op het Belgisch grondgebied te verblijven

Dat verzoeker Frankrijk verlaat teneinde België te vervoegen waar zij familieleden zich bevinden;

Zonder deze familieband , zou deze zich tot heden niet geëngageerd hebben deze drie kinderen ten laste te nemen en dit sinds het overlijden van hun moeder;

Voor het ogenblik leeft hij met zijn echtgenote en zijn dochter op hetzelfde adres te Dilbeek;

Dat hij tijdens zijn aanvraag tot regularisatie hij het voordeel van het artikel van het EVRM aangehaald heeft, tegenpartij, door deze beslissing te nemen, de intensiteit van de familiebanden die verzoeker, zijn echtgenote en zijn kind, verbinden niet kon negeren;

Ongetwijfeld vormen verzoeker, zijn echtgenote en zijn kind een familie en hebben zij zeer nauwe banden;

Dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof van de Rechten van de Mens blijkt dat de familieband vermoedelijk is (cf. Cour EDH, 21 juillet 1988, Berrehab / Pays-Bas, § 21; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut / Pays-Bas, § 60);

Overwegend dat het begrip ‘familie’ een feitelijk begrip is;

De samenstelling van het gezin in het kader van deze procedure toont goed aan dat verzoeker familielid is van Mevrouw [B.].

Dat in onderhavig geval de familieband onder verzoeker, zijn echtgenote en hun kind niet kan betwist worden ten opzichte van de hoger aangehaalde elementen en geen enkel element van het administratief dossier laat toe hoger vermeld vermoeden om te keren; meerdere stukken van het dossier bewijzen in tegendeel dat beiden op hetzelfde adres wonen. Het bestaan van een familieleven in hun hoofde mag bijgevolg vermoed worden.

Dat alle elementen van het administratief dossier voldoende de realiteit van het familieleven onder hen vaststellen;

Dat tegenpartij met dit aspect rekening had moeten houden. Zij heeft zich echter beperkt staande te houden dat de familieband tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun kind niet vastgesteld is zonder enig element aan te brengen om zijn woorden te staven;

Dat het hier een valse motivatie betreft in die mate dat verzoeker situaties voorlegt die de familieband (feitelijk begrip) tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun kind bewijzen;

*Dat dergelijke motivatie niet kan weerstaan aan de strenge analyse van de principes van een goede administratie en de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Dat omwille van dit feit deze beslissing zal moeten nietig verklaard worden.*

Betreffende de evenredigheid van de inmenging van de staat ten opzichte van het respect voor het familieleven

Men dient er aan te herinneren dat de mogelijkheid om een einde te stellen aan een verblijfsvergunning de overhand niet mag hebben op deze van na te gaan of de maatregel van verwijdering als gevolg ervan genomen niet van nature is een mogelijke schending van het fundamenteel erkend recht en met onmiddellijk effect in België tot gevolg heeft (arrêt n° 28.158 du 19 mai 2009).

Dat uit de termen van de beslissing niet blijkt dat verwerende partij niet overgegaan is tot de appreciatie van de evenredigheid tussen de aanslag op het privéleven van verzoeker veroorzaakt door de beslissing van de niet ontvankelijkheid en het beoogde doel van de Belgische Staat.

Dat uit het administratief dossier of de omstreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij overgegaan is tot het afwegen van de aanwezige belangen ten opzichte van de huidige familiale situatie van verzoekende partij.

Dat de valsheid van het paspoort, dat niet gevolgd werd van een gerechtelijke klacht of een strafrechtelijk onderzoek, niet kan voldoen.

Dat het in het bijzonder geenszins blijkt dat zij nagegaan heeft of er een reële mogelijkheid tot de ontwikkeling van een normaal en effectief familieleven van verzoekende partij en zijn familie ergens anders dan op het Belgisch grondgebied bestaat ;

Dat dit onmogelijk is ten opzichte van het feit dat de echtgenote en het kind de vergunning hebben om in België te verblijven;

Dat dit al de elementen zijn waarmede tegenpartij zou rekening gehouden hebben vooraleer te beslissen verzoeker naar zijn land van herkomst terug te sturen;

Het blijkt nochtans niet uit de motieven van de beslissing dat tegenpartij de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker , noch in haar principe, noch evenredig, de schade zou overwogen hebben die zij aan het privé- en familieleven van verzoeker en zijn familie berokkent;

Bijgevolg zal de omstreden akte verzoeker van zijn familie gedurende een onbeperkte periode beroven en zal een onevenredige inmenging zijn ten opzichte van zijn familie- en privéleven;

Het bevel zijn woonplaats te verlaten is niet te rechtvaardigen ten opzichte van de beschikkingen van artikel 08 van voornoemd EVRM.

Dat men dient te beschouwen dat de maatregel die de toekenning van verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker weigert een inmenging van de openbare overheid in zijn privé- en familieleven betekent;

Dat hoewel dergelijke inmenging in bepaalde omstandigheden zou toegelaten zijn, diende tegenpartij aan te tonen dat zij bezorgd was om een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de schade tot stand te brengen;

Dat tegenpartij zich in haar motivering beperkt heeft aan te duiden dat “de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid zijn”;

Dat deze motivering geen enkel andere ontwikkeling inhoudt die aantoont dat verwerende partij de bekommernis gehad heeft om een juist evenwicht tussen het doel beoogd in artikel 9 bis van de ernst van de schade op het recht van verzoeker tot respect van zijn privé- en familielevens beschermd door artikel 8 van het EVRM;

Dat deze beslissing schade berokkent aan een fundamenteel recht beschermd door artikel 8 EVRM;

Dat bijgevolg de beslissing van weigering door tegenpartij genomen op een stereotype, onvoldoende en bijgevolg onwettige motivering berust;

Dat dergelijke motivering van tegenpartij volledig naast de werkelijkheid zit en bijgevolg inadequaat.

Tegenpartij is eveneens van mening dat een scheiding, zelfs tijdelijk, van betrokkene van zijn banden in België, geen onevenredige inmenging betekent ten opzichte van het recht op familielevens.

Er is echter geen enkele waarborg omtrent het feit dat verzoeker naar België zou kunnen terugkeren eens dat hij naar zijn land van oorsprong of Frankrijk vertrokken is;

Inderdaad, de procedures voor het bekomen van een visum naar een Schengen gebied zijn niet alleen lang maar slagen vooral moeilijk.

Dat uit het afwegen van de aanwezige belangen de Belgische Staat gehouden is tot een positieve verplichting om toe te laten het privé- en/of familiale leven te behouden en te ontwikkelen (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut / Pays-Bas, § 3; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer / Pays-Bas, § 38);

Dat het de administratieve overheid toekomt, alvorens haar beslissing te nemen, over te gaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben;

Dat in onderhavig geval de omstreden beslissing "een belemmering tot het privé- en familiale leven van verzoeker met zich meebrengt, zijn effectieve verwijdering de facto een breuk in zijn vaste relaties met zich meebrengt die hij op het Belgisch grondgebied met zijn tante onderhoudt;

Overwegend dat uit hoger aangehaalde ontwikkelingen voortvloeit dat verzoeker bevoegd is om de nietigverklaring van de omstreden beslissing te vragen voor :

- Schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980;*
- Schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen;*
- Schending van het principe van een goede administratie;*
- Duidelijke beoordelingsfout;*
- Schending van artikel 8 van het Verdrag van het Behoud van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.*

Dat verzoeker in dit opzicht aanhaalt dat het principe van een goede administratie aan de administratieve overheid gelast met een aanvraag, onder andere oplegt met zorg te handelen, rekening te houden met alle pertinente elementen van de rechtszaak en het geval te onderzoeken over hetwelk zij met zorg en nauwkeurigheid uitspraak doet (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009); quod non in onderhavig geval;

Dat een jurisprudentie van het Hof van Cassatie leert dat elke motivering adequaat moet zijn, in die zin dat zij redelijkerwijze elke administratieve beslissing moet gronden (Cass., 5 février 2000, Bull; Cass., 2000, p. 285);

Dat de constante jurisprudentie inhoudt dat de verplichting tot formele motivering tot dewelke de administratieve overheid gehouden is de bestemming van de beslissing moet toelaten de redenen te kennen waarop deze zich baseert, door klaar en duidelijk en niet dubbelzinnig de redenering van zijn auteur aan het licht te brengen, teneinde aan betrokken persoon desgevallend toe te laten haar te kunnen betwisten in het kader van een beroep en aan de bevoegde jurisdictie haar controle over dit onderwerp uit te oefenen;

Dat dit feit van tegenpartij artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt over het verblijf van de vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de duidelijke beoordelingsfout en het algemeen principe volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen met kennis van zaken over alle elementen van de rechtszaak;

Dat de verplichting elke administratieve akte adequaat te motiveren die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bestaat in de aanduiding in de akte van de beweegredenen naar recht en naar feiten die als basis voor de beslissing dienen;

Deze beweegredenen ontbreken echter.

Uit hetgeen voorafgaat zijn de elementen naar recht en naar feiten volledig onjuist;”.

4.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker betoogt nog dat verweerder zich in de eerste bestreden beslissing beperkte tot de vaststelling dat zijn familieband met zijn echtgenote en kind niet kon worden vastgesteld en dit zonder enig element aan te brengen om dit gestelde te staven. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Verweerder stelde zo vast dat het door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde paspoort vals is, ter staving waarvan hij verwees naar een onderzoek van dit stuk door de politie. Aldus kan verzoeker nog niet worden gevolgd waar hij betoogt dat een stereotiepe motivering voorligt. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Hij maakt aldus geenszins aannemelijk als zou de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende zijn in het licht van de hierin gemaakte toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker blijft in gebreke om aan te tonen op welke grond een ruimere formele motivering van de bestreden beslissingen zich opdrong, te meer gelet op de vaststelling van het bestuur dat verzoeker een vals paspoort voorlegde en hij daarnaast ook niet concreet toelicht op welke grond(en) ondanks dit gegeven, waaruit volgt dat hij de verwantschapsband met de betreffende personen in België niet met officiële documenten kon aantonen, alsnog onomstotelijk een feitelijk gezinsleven tussen hem en de vermelde personen zou blijken. Er blijkt niet dat uit artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid die ruimer is dan deze die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de voormelde wetsbepalingen blijkt dan ook niet.

4.2.2. In de mate dat verzoeker van mening is dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissingen, dient het middel verder te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich in zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf op zijn hoedanigheid van gezinslid bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”.

Verweerder wijst de ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf evenwel af op grond van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf gebruik heeft gemaakt van een vals of vervalst paspoort. Hij verwijst op dit punt naar een onderzoek door de politie waarbij de valsheid van dit paspoort werd vastgesteld.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een kopie van het door verzoeker voorgelegde paspoort door de lokale politie van Dilbeek werd overgemaakt aan de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie – DJF-ECOFIN – Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten en dit omwille van twijfel omtrent de echtheid van dit document. Er werd vervolgens op 27 maart 2014 vastgesteld dat de codes in de MRZ zone totaal onjuist zijn. Het verslag wordt vervolgens overgemaakt aan de lokale politie van Dilbeek met de vermelding dat om met zekerheid een uitspraak te kunnen doen over dit paspoort het is vereist dat men dit document zelf in handen heeft. De hoofdinspecteur van de lokale politie Dilbeek stelt vervolgens op 10 april 2014 de valsheid vast van het betreffende paspoort.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met dit motief dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt. Hij stelt zo dat er *‘voor het ogenblik geen enkele instructie of onderzoek is om zich uit te spreken over de valsheid van dit paspoort’*. Hij gaat aldus evenwel voorbij aan het reeds gevoerde onderzoek naar de echtheid van het betrokken document, waarbij een hiervoor gespecialiseerde dienst binnen de politie is tussengekomen. Er blijkt ook niet dat het gegeven dat er geen gerechtelijke klacht of een strafrechtelijk onderzoek tegen verzoeker volgde afbreuk doet aan de vaststelling van valsheid van het voorgelegde paspoort door de politie. Er blijkt niet dat verweerder op basis van dit door de politie gevoerde onderzoek en de hieruit voortkomende vaststelling, in zijn beslissing niet kon uitgaan van het gegeven dat het voorgelegde paspoort vals is. Hij brengt ook geen concrete elementen aan ter weerlegging hiervan. Verzoeker stelt enkel dat dit paspoort hem werd overhandigd door de Congolese autoriteiten en hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de authenticiteit ervan, doch dit gestelde vermag nog geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststelling van de politie dat het bij de aanvraag voorgelegde paspoort vals is.

In de mate dat verzoeker betoogt dat het voorgelegde paspoort wel degelijk zijn Congolese identiteit bewijst, kan de Raad enkel opmerken dat gelet op de vaststelling van de politie dat dit voorgelegde stuk vals is hieraan geen bewijswaarde meer kan worden toegekend en dit het door verzoeker gestelde aldus ook niet kan aantonen.

Verzoeker houdt verder voor een gezinslid te zijn zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet en derhalve van rechtswege te zijn toegelaten tot een verblijf. Gelet op de vaststelling dat het door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde paspoort vals is, blijkt evenwel niet dat hij zich hierop kan steunen om aan te tonen dat hij werkelijk de echtgenoot is van een in België verblijfsrechtigde vreemdeling en dat hij zich aldus dienstig kan beroepen op een recht op verblijf op grond van voormelde wetsbepaling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder, gelet op de vaststelling dat het voorgelegde paspoort vals is, de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet kon afwijzen op grond van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt nog op algemene wijze dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kind. Nu het bestuur evenwel vaststelde dat verzoeker een vals paspoort voorlegde en hij aldus ook niet kon aantonen de echtgenoot/vader te zijn van de gezinsleden waarop hij doelt, blijkt niet dat hiermee verder rekening diende te worden gehouden. Verzoeker toont bovendien geenszins aan op welke gronden alsnog, ondanks voormeld gegeven, op onomstotelijke wijze zou vaststaan dat er sprake is van een feitelijk gezinsleven in België. Zelfs indien dit alsnog het geval zou zijn, blijkt bovendien op duidelijke wijze dat verweerder van oordeel is dat de wetgever het van primordiaal belang vond dat een vreemdeling die verzoekt om een verblijfsrecht identiteitsdocumenten voorlegt, die moeten toelaten steeds in kennis te zijn van de juiste identiteitsgegevens van de vreemdelingen die verblijven in het Rijk, waaruit volgt dat indien deze regelgeving die het algemeen belang dient wordt miskend doordat een vreemdeling een vals of vervalst paspoort voorlegt teneinde een verblijfsrecht een België te bekomen, het hoger belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke of familiale belangen van de vreemdeling die dit vals of vervalst paspoort voorlegde. Gelet op de verdere bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM blijkt daarenboven, en ten overvloede, ook nog niet dat verzoeker concrete elementen aanbrengt dat deze verdragsbepaling in het gedrang zou kunnen komen.

Het betoog van verzoeker betreffende een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is verder niet dienstig. Een dergelijke beslissing ligt in casu immers geenszins voor.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar verzoeker verwijst naar het principe "*volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen door kennis te nemen van alle elementen van deze rechtszaak*" lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

4.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker verwijst naar een gezinsleven met zijn Congolese echtgenote en hun kind, beiden verblijfs-gerechtigd in België. Hij stelt Frankrijk te hebben verlaten teneinde zijn gezinsleden in België te vervoegen.

Wat het bestaan van het ingeroepen gezinsleven betreft, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker bij zijn aanvraag een vals paspoort voorlegde en aldus in gebreke bleef ten overstaan van het bestuur zijn werkelijke identiteit, en bijgevolg in tweede instantie zijn verwantschapsband met een in België verblijfsrechtig(e) vrouw en kind, aan te tonen. Hij blijft ook volledig in gebreke om te duiden op welke wijze, ondanks het gegeven dat hij geen identiteitsstuk kan voorleggen, alsnog op onomstotelijke wijze zou blijken dat er in zynen hoofde sprake is van een feitelijk gezinsleven met de vermelde personen in België. In deze situatie blijkt niet dat enige evenredigheidstoetsing vereist was/is of dat het bestuur diende te onderzoeken of verzoeker het gezinsleven elders kon leiden. Zoals blijkt uit de verdere bespreking, brengt verzoeker ook geen elementen aan die van aard zijn te kunnen aantonen dat het gezinsleven elders niet mogelijk is, zodat ook niet blijkt welk belang verzoeker erbij heeft dat dit diende te worden onderzocht.

Zelfs indien het ingeroepen gezinsleven in België alsnog zou worden aangenomen, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of de zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, de bestreden beslissingen een duidelijke wettelijke basis hebben en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont bovendien niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn beweerde echtgenote en kind in zijn land van herkomst, in Frankrijk – alwaar verzoeker voorafgaandelijk verblijfsrechtig was – of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn voorgehouden gezinsleden. Het enkele gegeven dat de echtgenote en het kind hier verblijfsrechtig zijn, is nog niet van aard zulks aan te tonen. Het kind dat verzoeker zou hebben met zijn beweerde echtgenote is ook nog jong en kan zich bijgevolg makkelijk aanpassen bij een wijziging van verblijfplaats. Er liggen geen concrete elementen voor dat er op dit punt enig obstakel blijkt om zich elders te vestigen. Verzoeker en zijn beweerde echtgenote dienden bovendien te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De overheid heeft er ook een legitiem belang bij dat geldige identiteitsbewijzen worden voorgelegd door een vreemdeling die zich beroept op een verblijfsrecht, teneinde zekerheid te hebben over de correcte identiteit van de vreemdelingen die op zijn grondgebied verblijven. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat hij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk van zodra is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt in geen geval dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé- en/of gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad herhaalt ook dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het evenredigheidsprincipe in het licht van deze verdragsbepaling, wordt niet aangetoond.

4.2.6. Het middel is ongegrond.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS